

Arrest

nr. 184 901 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Abgal origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu op 6 juni 1977, waar u gewoond hebt in het district Hodan. In 1992 werd Mogadishu geteisterd door clanoorlogen. Leden van een andere clan zijn bij jullie thuis binnen gevallen. Uw broer werd hierbij doodgeschoten en uw vader werd ernstig verwond aan zijn ribben. U werd verkracht door twee van de aanvallers. Jullie woonden daarna nog enkele maanden in het district Boondheere in Mogadishu, totdat jullie later in het jaar het land verlieten richting Jemen omwille van bovenstaande problemen. Aanvankelijk verbleven jullie in Aden maar daarna verhuisden jullie naar de stad Sanaa. Uw drie kinderen zijn geboren in Sanaa. U verliet Jemen in juni 2016 omwille van de oorlog. U verloor hierbij uw man en kinderen uit het oog. Zij zijn bij uw schoonmoeder thuis in Hodan, Mogadishu,

gaan wonen. Uw man helpt daar uw schoonmoeder bij de verkoop van groenten. Op 3 september 2015 kwam u aan in België, en op 7 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een medisch attest dd. 18 mei 2016 van dokter A.K.B.en een lidkaart van GAMS België. U legde ook een kopie van uw vluchtelingenkaart uit Jemen voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vervolging van u en uw familie voor jullie vertrek naar Jemen in 1992, dient geplaatst te worden tegen de achtergrond van de Somalische burgeroorlog. Ondertussen is de veiligheidssituatie in Mogadishu echter fundamenteel gewijzigd. In het licht van deze veranderingen dient dan ook te worden vastgesteld dat uw vrees niet langer actueel is. U werd hier tevens mee geconfronteerd en er werd u gevraagd wat u precies vreest bij terugkeer, waarop u enkel verwees naar de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu (CGVS gehoorverslag I, p.29). In dit verband dient er trouwens nog op gewezen te worden dat uw echtgenoot en uw kinderen in Mogadishu wonen. Uw echtgenoot verkoopt er groenten samen met uw schoonmoeder (CGVS I, p. 16 en 17 en CGVS II, p. 5).

Daarnaast haalde u aan dat u besneden bent en hierdoor kampt met medische problemen (CGVS I, p. 20, 24-25 en CGVS II, p. 2-4). In verband met de fysieke en psychologische gevolgen van de reeds door u ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV) legt u een medisch attest van dr. K.B. dd. 18 mei 2016 neer. De enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit dit document, is enerzijds dat u in het verleden VGV hebt ondergaan en dat u gevolgen van deze verminking ondervindt. Ook wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de reden voor het neerleggen van dit attest in het kader van uw asielaanvraag verwijst u in eerste instantie naar de medische problemen die u ten gevolge van uw besnijdenis heeft (zie gehoorverslag CGVS II, p. 2-3). U stelt dat u dit attest neerlegt omdat u in het verleden problemen heeft gehad en u nog steeds klachten heeft door uw besnijdenis, waaronder hoofdpijn. Deze door u ingeroepen medische redenen houden op zich echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden.

Toen u vervolgens werd gevraagd of het medische attest inzake uw besnijdenis iets te maken heeft met een mogelijke vrees bij terugkeer, verwees u naar uw twee dochters die momenteel in Mogadishu zijn. U stelde dat uw schoonmoeder wil dat ze besneden worden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3, 5). Ook eerder haalde u aan dat u vreest dat uw dochters besneden worden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 19-21). Wat deze door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochters betreft, dient echter te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van twee niet-besneden dochters in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw dochter zich in uw land van herkomst bevinden.

Verder verwees u nog naar het feit dat u na elke bevalling in Jemen opnieuw werd dichtgenaaid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit telkens gebeurde op medisch advies van uw behandelend arts en het steeds een noodzakelijke medische ingreep betrof (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3-4). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt (COI Focus "Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië" dd. 13 juni 2016) blijkt bovendien dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen. De informatie vermeldt voorts ook dat één rapport stelt dat volwassen niet-geïnfibuleerde vrouwen soms infibulatie ondergaan onder dwang, met geweld of onder sociale druk, maar het rapport geeft geen verdere informatie over de mate waarin dit voorkomt en de andere geraadpleegde rapporten vermelden hier niets over. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet in een dergelijke situatie bevindt. Waar u voor het CGVS verklaarde dat u twee maal bent besneden, omdat men u na uw verkrachting op zestienjarige leeftijd een tweede keer heeft besneden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4, 20), dient er op te worden gewezen dat uit de informatie van het CGVS inderdaad blijkt dat ouders van slachtoffers van verkrachting soms om herinfibulatie vragen en dat herinfibulatie bij ongehuwde vrouwen soms na seksueel geweld gebeur. Infibulatie geldt in Somalië als het bewijs van maagdelijkheid.

U bent ondertussen echter een volwassen gehuwde vrouw, met drie kinderen uit drie vorige huwelijken. U tot slot nogmaals uitdrukkelijk gevraagd naar een mogelijke vrees in uw hoofde bij terugkeer naar

Mogadishu gelet op de reeds door u ondergane VGV, haalde aan dat u vreest dat u bij een volgende bevalling een keizersnede zal moeten ondergaan hetgeen andere ongemakken met zich kan meebrengen (CGVS I, p. 20. en CGVS II, p. 3 en 4). U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit al het voorgaande kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw verblijf in Jemen en uw lidmaatschap van de vereniging Gams staan in deze beslissing immers niet ter discussie.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit.

Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het

geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvoien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”* en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster wijst erop dat *“de veiligheidssituatie van in 1992 (de Somalische burgeroorlog) is niet het enige asielmotief dat kan worden geïdentificeerd in het asielaanvraag van de verzoekster”*. Zij benadrukt dat zij tevens heeft verteld *“dat de actuele veiligheidssituatie in Somalië, en meer bepaald Mogadishu, zeer gevaarlijk is”, “dat haar man en kinderen zich voortdurend moeten verstoppen en beschermen omdat het aantal aanslagen steeds vermeerdert”, “dat ze bang is dat haar twee dochters worden onderworpen aan besnijdenis, die de oma hen wil opleggen”, “dat ze tweemaal verkracht werd en dat ze hierdoor gestigmatiseerd werd”, dat ze zelf reeds besneden werd en “dat de verzoekster wordt ondergeschikt aan een herbesnijdenis ten gevolge van een zwangerschap en bevalling”*.

Wat de reeds ondergane besnijdenis en *“het motief dat er een medische procedure moet worden aangewend”* betreft, acht zij het *“buitensporig en misplaatst om naar een andere procedure te verwijzen waarvoor de kans op slagen onbestaand is”*. Zij wijst op *“het uitgeleverde document van GAMS van het initiatief van de verzoekster om hulp te zoeken bij een gespecialiseerde organisatie die haar zou kunnen helpen met de huidige problemen die ze ondervindt door de besnijdenis”*.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekster geen bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van twee niet-besneden dochters in Somalië, meent verzoekster dat het buitensporig is om te *“vragen van een Somalische burger die zich in België bevindt om een bewijs uitte leveren over het feit dat haar twee dochters niet besneden zijn”, omdat zij “heeft al moeite om frequent contact op te zoeken met haar gezin in Somalië, laat staan om documenten te laten overkomen” en omdat “de verwerende partij biedt geen informatie of oplossingen in verband met de toegang tot medische structuren of dokters die dergelijke attesten (die dan nog door de Belgische asielinstanties moet worden geaccepteerd) in Mogadishu”*.

Aangaande haar vrees voor herinfibulatie voert verzoekster aan dat *“men kan zich niet uitsluitend baseren op zulke verklaringen om de besluiten dat er enkel sprake van van een verantwoorde medische ingreep”, omdat “in zo'n klimaat konden de dokter de verzoekster perfect laten geloven in een medische ingreep terwijl deze herinfibulatie gewoon gebeurde door wat de cultuur aan de vrouwen voorschrijft”*. Zij klaagt aan *“dat de verwerende partij de dichtnaaipraktijken in Jemen bespreekt en dan een rapport over Somalie vermeldt. Er kan worden besloten dat er geen rapporten worden uitgeleverd over de praktijken in Jemen.”*. Voorts wijst zij erop *“dat de termen ‘over het algemeen’ en ‘het kan wel gebeuren’ zodanig vaag zijn dat ze effectief gelijkgesteld kunnen worden aan het volledig ontbreken aan concrete informatie die enige bewijswaarde zou hebben of die van aard zou kunnen zijn om de verklaringen van de verzoekster tegen te spreken” en “dat in het rapport geen enkele statistiek wordt vrijgegeven en dat de informatie lijkt gebaseerd te zijn uitsluitend op getuigenissen van personen die ‘denken dat’, ‘zonder te willen veralgemenen’ (zie samenvatting)”*. Volgens haar *“moet de praktijk van herinfibulatie worden bestudeerd op basis van minder ‘officiële’ bronnen, gezien de rapporten die de verwerende partij gebruikt volledig in gebreke blijven om gegevens te verzamelen hierover”*. Zij meent *“dat de praktijk van herinfibulatie wel degelijk aanwezig (is) in Somalie en meer bepaald Mogadishu”*. Zij benadrukt nog *“dat de verzoekster tweemaal werd onderworpen aan verkrachting en ten gevolge hiervan een besnijdenis”* en dat dit getuigt *“van een reeds ondergane vervolging als Somalische vrouw in de zin van artikel 48/7 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet”*.

Verzoekster benadrukt dat zij *“een zeer kwetsbaar profiel heeft”* en meent dat zij hierdoor niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Zij herhaalt dat zij reeds besneden is en *“aldus een vervolging heeft ondergaan”* waarvan zij *“nog steeds zware psychologische en fysieke problemen”* ondervindt. Zij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Over het risico tot herinfibulatie stelt verzoekster dat de informatie in het administratief dossier *“zeer bekritiseerbaar”* is. Zij klaagt aan dat er verwezen wordt naar studies van 1995 en 1985, naar een e-mail met antwoorden *“op vragen van het Cedoca-team met extreem vage termen”* en dat er *“geen enkele cijfers of statistieken”* worden voorgelegd. Zij meent *“dat het onmogelijk is om te veralgemenen en dat de tradities en gebruiken zeer verschillende zijn van regio tot regio”* en *“dat men het hier over een extreem delicate problematiek heeft die duidelijk niet genoeg gedocumenteerd wordt en waarover moeilijk informatie over te vinden is, aangezien veel in het geheim en verbaal gebeurt”*. Zij besluit *“dat twee pagina's waarin de meerderheid van de informatie voortkomt uit gedateerde studies en algemene emails determinerend kunnen zijn”*. Zij verwijst nog naar een arrest van 17 oktober 2012 van de Raad.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Zij bespreekt de subsidiaire bescherming, artikel 3 van het EVRM, rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Zij citeert uit een rapport van mei 2013 van Amnesty International, uit een rapport van november 2014 van Amnesty International, uit *“Africa Briefing n° 99”*, uit een artikel *“Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council”* van 2015, uit *“een rapport van 13 april 2016”* aangaande Al Shabaab, uit andere niet nader genoemde informatie over Al Shabaab en uit een rapport van 2 juni 2016 van *“US Department of State”* over veiligheidsincidenten in 2015. Hieruit volgt, aldus verzoekster, dat haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoekster naast een vluchtelingenkaart uit Jemen, geen andere documenten bijbrengt terwijl ze daar haar hele leven heeft doorgebracht. Het is nochtans redelijk te verwachten dat verzoekster kan documenteren dat ze drie keer getrouwd is in Jemen, en er dus tweemaal gescheiden is, en dat haar kinderen in Jemen geboren werden. Van een persoon die jarenlang in het buitenland verbleef en vervolgens naar haar land van herkomst terugkeerde om daarna naar Europa te reizen kan verwacht worden dat ze bekend is met het belang van documenten. Verzoekster schiet aldus tekort in haar medewerkingsplicht.

2.4. Aangezien de commissaris-generaal verzoekster volgt in haar verklaringen zal de asielaanvraag worden beoordeeld ten opzichte van Somalië, verzoeksters land van herkomst. Verzoekster verklaart geboren te zijn in Mogadishu, Somalië, maar haar land te hebben ontvlucht in 1992 omwille van clanoorlogen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de problemen die zij destijds kende in Somalië kaderen binnen de context van de Somalische burgeroorlog (gehoor 30 mei 2016, p. 25-27). Noch uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (*"Ik kom uit Somalië ik zou niet graag terug naar daar gaan. Maar er zijn genoeg problemen daar heel veel problemen daar. Armoede, oorlogen heel veel problemen daar. Het is nog niet stabiel."*; gehoor 30 mei 2016, p. 26; *"Nee, het is nog niet veilig genoeg. De problemen waarvoor we gevlucht zijn, zijn er nog steeds. Er worden nog steeds vrouwen verkracht daar. Men zegt dat het veilig is op dit moment, maar er gebeuren continue aanslagen."*; gehoor 30 mei 2016, p. 29), noch uit de loutere beweringen in het verzoekschrift (*"dat de actuele veiligheidssituatie in Somalië, en meer bepaald Mogadishu, zeer gevaarlijk is"* en *"dat haar man en kinderen zich voortdurend moeten verstoppen en beschermen omdat het aantal aanslagen steeds vermeerderd"*) blijkt dat verzoekster omwille van de problemen in 1992 nog een vrees voor vervolging dient te koesteren indien zij nu naar Mogadishu, Somalië, terugkeert. Evenmin kan blijken dat verzoekster bij een terugkeer naar Somalië nog dermate gestigmatiseerd zou worden door de verkrachting in 1992, voor zover dit thans nog geweten zou zijn, temeer daar zij sinds dan drie keer getrouwd is geweest en drie kinderen heeft gekregen en aldus de stigma's uit 1992 haar niet belet hebben meerdere huwelijkslevens op te bouwen.

2.5. Verzoekster haalde tevens aan dat zij besneden is en hierdoor kampt met medische moeilijkheden. Dergelijke medische elementen ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het op het Commissariaat-generaal neergelegde *"document van GAMS van het initiatief van de verzoekster om hulp te zoeken bij een gespecialiseerde organisatie die haar zou kunnen helpen met de huidige problemen die ze ondervindt door de besnijdenis"* is slechts een bewijs van haar lidmaatschap van deze organisatie, dat niet betwijfeld wordt doch geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift naar haar besnijdenis verwijst en meent dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, wijst de Raad erop dat dit artikel stelt niet enkel stelt dat *"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is"* doch ook *"tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen"*. De Raad stelt vast dat, waar verzoeksters besnijdenis inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en dus niet opnieuw kan voordoen.

2.7. Verzoekster wijst op de mogelijke herinfibulatie doch toont niet aan dat dit meer is dan een bewering. Immers noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst herinfibulatie riskeert.

Uit de informatie in het administratief dossier (*"COI Focus: Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië"* van 13 juni 2016) blijkt immers dat er in Somalië geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herinfibulatie en dat herinfibulatie na een bevalling enkel wordt toegepast wanneer vrouwen dit zelf wensen. Verzoeksters verklaringen bevestigen deze informatie. Zij verklaarde weliswaar dat zij na haar bevallingen op medisch advies van de behandelende arts opnieuw werd dichtgemaakt, maar maakte nooit melding van een vrees voor herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Zij stelde enkel te vrezen dat zij bij een volgende bevalling een keizersnede zal moeten ondergaan (gehoor 30 mei 2016, p. 20; gehoor 5 september 2016, p. 3-4).

2.8. In het verzoekschrift betwist verzoekster de bewijswaarde van de *"COI Focus: Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië"* van 13 juni 2016. De Raad stelt vast dat in deze informatie inderdaad verwezen wordt naar een studie die uitgevoerd werd door de

stichting Pharos in 1995 en dat deze studie verwijst naar een studie uit 1985. Dit is echter niet de enige informatiebron over herinfibulatie na bevalling waarop deze informatie is gebaseerd. Zo wordt er inzake herinfibulatie na een bevalling ook verwezen naar een rapport van de ngo HEART van 23 november 2015, waarin wordt gesteld dat vrouwen na een bevalling zelf vragen om geheel of gedeeltelijk geherinfibuleerd te worden. Verder heeft CEDOCA verschillende organisaties gecontacteerd die expertise hebben over vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) in Zuid- en Centraal-Somalië en antwoord gekregen van de ngo Somali Peace Line (die campagne voert tegen VGV in verschillende delen van Somalië) en van Ifrah Ahmed, de voorzitter van de Ifrah Foundation (een Ierse organisatie die ijvert voor de wereldwijde uitbanning van VGV) die in maart 2016 door de eerste minister van Somalië is aangesteld als coördinator voor de strijd tegen VGV. De coördinator van het Child Protection Program van de ngo Somali Peace Line antwoordde dat het dichtmaken na de bevalling niet wordt opgelegd aan de vrouw door haar echtgenoot of andere familieleden maar de meeste vrouwen op eigen vraag vrijwillig terug dichtgemaakt worden na de bevalling. Deze ingreep houdt in dat de wonde, waar de vroedvrouw hen heeft moeten inknippen om veilig te kunnen bevallen, om medische redenen opnieuw gehecht wordt. Ifrah Farah antwoordde dan weer dat de situatie (inzake herinfibulatie) verschilt voor volwassen vrouwen met kinderen en dat ze, hierbij wel aangevend dat het onmogelijk is om te veralgemenen, persoonlijk nog nooit had gehoord van volwassen vrouwen die onder druk worden gezet om hun infibulatielitteken opnieuw dicht te laten maken. Volgens haar is wat een volwassen vrouw doet na defibulatie persoonlijk en maakt ze haar eigen keuze. Indien kan gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen dan heeft ze nooit gehoord dat andere familieleden of haar sociale omgeving de vrouw onder druk zetten. Ze nuanceert tot slot inderdaad dat gebruiken en tradities van regio tot regio verschillen en van clan tot clan.

2.9. De Raad stelt vast dat de *“COI Focus: Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië”* van 13 juni 2016 aldus gebaseerd is op diverse publieke bronnen, zoals het verslag dat de Danish Immigration Service schreef op basis van een fact finding mission in 2015, rapporten van antropologen en andere experts, een rapport van de ngo HEART en verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, namelijk organisaties die expertise hebben over VGV in Zuid- en Centraal-Somalië. Op basis van deze informatie kan, aldus de Raad, wel degelijk gesteld worden dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze niet onder dwang of druk haar eigen keuze maakt.

2.10. Verder merkt de Raad nog op dat verzoekster weliswaar de bewijswaarde van de informatie van de commissaris-generaal betwist en ook aanklaagt *“dat in het rapport geen enkele statistiek wordt vrijgegeven en dat de informatie lijkt gebaseerd te zijn uitsluitend op getuigenissen van personen die ‘denken dat’, ‘zonder te willen veralgemenen’ (zie samenvatting)”* en dat *“de praktijk van herinfibulatie (moet) worden bestudeerd op basis van minder ‘officiële’ bronnen, gezien de rapporten die de verwerende partij gebruikt volledig in gebreke blijven om gegevens te verzamelen hierover”*, maar dat verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen over herinfibulatie in Somalië. Het CGVS heeft immers wel inspanningen geleverd om deze problematiek te documenteren met een uiteenlopend aantal bronnen en actuele informatie. Het staat verzoekster vrij deze te weerleggen met concrete en objectieve gegevens, wat niet is gebeurd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de opmerking in het verzoekschrift dat *“de verwerende partij de dichtnaaipraktijken in Jemen bespreekt en dan een rapport over Somalie vermeldt. Er kan worden besloten dat er geen rapporten worden uitgeleverd over de praktijken in Jemen.”* niet dienstig is, gezien verzoekster de Somalische nationaliteit beweert te bezitten en haar vrees voor herbesnijdenis dan ook ten aanzien van dit land moet worden onderzocht, zoals gedaan werd.

2.11. Waar in het verzoekschrift ten slotte nog wordt aangevoerd dat verzoekster *“een zeer kwetsbaar profiel heeft”*, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat enige concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat bij de beoordeling van haar asielaanvraag geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel. Een verwijzing naar haar beperkte opleiding en de beweerdde problemen in haar land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeksters bijzonder kwetsbaar profiel niet kan blijken uit haar levenswandel, nu het minstens doorzetting vraagt om tweemaal te scheiden en driemaal te huwen.

2.12. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van theoretische uiteenzettingen en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu naast “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014 en “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*” van mei 2016, ook op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij de verweernota nog de update “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.*”.

2.18. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.19. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei

2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al-Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.21. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.22. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het

leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals

huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*.

2.29. De citaten in het verzoekschrift - uit een rapport van mei 2013 van Amnesty International, uit een rapport van november 2014 van Amnesty International, uit *“Africa Briefing n° 99”*, uit een artikel *“Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council”* van 2015, uit *“een rapport van 13 april 2016”* aangaande Al Shabaab, uit andere niet nader genoemde informatie over Al Shabaab en uit een rapport van 2 juni 2016 van *“US Department of State”* over veiligheidsincidenten in 2015 - tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, daar ze in dezelfde lijn liggen en temeer gezien de door verzoekster geciteerde informatie minder actueel is dan de bij de verweernota gevoegde *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. Het komt aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de voornoemde informatie niet correct is, wat zij heeft nagelaten.

2.30. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.31. Waar verzoekster ten slotte nog wijst op haar vrees dat haar twee dochters, die momenteel in Mogadishu verblijven, besneden zouden worden en aangeeft zelf niet te willen dat haar dochters besneden worden en hier in haar land van herkomst zou tegen protesteren (*“Van mijn kant heb ik duidelijk gemaakt dat ik niet wilde dat mijn dochters besneden worden. Maar mijn moeder zegt de dochters worden oud. Ze is al 8 jaar oud dus ze moet besneden worden. (...) Ik doe mijn best en strubbel tegen, maar uiteindelijk zitten de meisjes niet bij mij ze zitten in de handen van hen.”*, gehoor 30 mei 2016, p. 21), kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster zonder haar dochters naar België is gevlucht. Dit klemte te meer nu uit bovenstaande blijkt dat verzoekster vrijwillig is vertrokken en niet omwille van een nood aan bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt van het bestaan van haar dochters, ziet de Raad niet in hoe verzoekster of de Belgische asielinstanties haar dochters zouden kunnen beschermen nu ze nog in Mogadishu zouden verblijven.

2.32. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.34. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.35. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK